

gynste med sin höga klara stämma kyrkans gamla lofsång: „Lofwer Gud i himmels höjd“, och de öfriga instämde, enhvar efter förmåga. Härefter fortgick samtalet ännu en stund ungefärligen i samma ämne som förut. Härpa reste Paulina sig för att gå, påminnande sin wäninna om att detta ej war deras enda besök under denna färd. Hon gick ännu fram till spiseln, framför hwilken Anton satt upptrupen i en stor ländstol. Han war sysselsatt att tillverka träkärl. Sedan Paulina med några wänliga ord tilltalat honom, lemnade hon honom en bok med titeln „Jesu sinne“ samt bad honom flitigt bruka densamma, äfwen som att han skulle söka wäpna sig med detsamma sinnet.

Ett par andra besök gjordes ännu i byn, hwilka efterlemnade intryck af helt annat slag än det första. Snom de låga kojorna rådde brist på det allra nödwändigaste, parad med osnygghet. Det syntes tydligt att bränwinets härjande flod här gått fram. Ja, i ett hem war husmodren till och med försänkt i detta sorgliga tillstånd, hwilket för våra unga wäninnor omöjliggjorde all verksamhet. Tre små barn sutto här gråtande, hopkrupna i en wrå af rummet på en bädd af trasor. Det fjerde och synbarligen det äldsta af dem, en gosse om tolf å tretton år, med ett öppet, tilldragande utseende, war sysselsatt med att tälja leksaker af trä på gårdsplanen utanför huset. Medan Irene med wänliga ord sökte lugna de gråtande små, hwilka hon äfwen förmådde att komma ut, tilltalade Paulina den slitiga gossen. Hon fick nu af honom weta att deras far för ett halft år sedan dukat under för en tärande sjukdom, alstrad af hans passion för dryckenis. Gossens arbete war nu familjens enda födkrot, ty modren förtjenade ej något till underhållet. Paulina, som insåg att här ej war stort att göra, lemnade, sedan hon en stund i andliga ämnen samtalat med gossen, litet penningar åt honom

med tillsägelse att han wäl skulle gömma dem, så att de ej komme att begagnas till oriktigt ändamål. Detsamma gjorde äfwen Irene. Gossens ögon strålade af glädje. Slutligen wille Paulina lemna en liten bok och bad att gossen skulle gifwa den åt sin moder, sedan hon återkommit till medwetande.

„Åt nej, fröken“, utropade gossen då, „det skulle ej tjena till något; mor skulle bara föra den till krogen. Wi ha ej haft någon bok här på mycket länge, alltsedan mor bortförde det nya testamente, der våra namn och vår ålder woro uppskrifna.“

Paulina suckade samt bad slutligen, efter något eftersinnande, gossen helsa sin mor från henne samt äfwen bedja henne komma upp till skolhuset endera dagen, emedan ett ärende der wäntade henne. Gossen trodde ej på framgången härutaf, men lofwade icke desto mindre att göra sitt bästa.

På ett tredje ställe fingo våra wäninnor göra bekantskap med en ännu ganska ung hustru, hvars tärda anletsdrag buro vittne om årslånga lidanden, hwilka brutit hennes helsa. Hon hade omkring sig en mera talrik barnskara än på något annat ställe warit fallet. Hustrun war ej synnerligen nöjd med det fina besöket, om man dömdo efter det trumpna, nästan owänliga emottagandet. Irene kände sig häröfwer en smula brydd, men hentade snart mod af Paulinas lugn samt började formera bekantskap med de små, medan Paulina, emottagande den framsatta stolen, gaf sig i samspråk med modren. Hon fann snart att det stenbart owänliga och kantiga i denna qwinnas yttre blott dolde ett hjerta fullt af qual. Medan Paulina på sitt enkla flädfria sätt talade om honom, som lofwat wara de faderlösas far och ett stöd för den ensamma och lidande, tillwann hon sig så småningom det förtroende hon önskade äga. Ett lifs historia blef henne nu meddelad, som wisserligen

icke erbjöd någonting som ej alla dagar inträffar, men som icke desto mindre väckte Paulinas intresse. Det var den gamla sorgliga skildringen om ljusa glada förhoppningar hos en ung brud och hustru, hvilka på ett grymt sätt blifwit gäckade, fördränkta i den syndaslod, som i sina bittra vågor öfversvämmar vår jord. Det hjerta som i många långa år varit fruset och kallt tinade nu upp och gaf sig luft i en ström af tårar. Paulina talade milda och lugnande ord om den frid, som werlden icke kan gifwa eller fräntaga oss, och vårt gemensamma ewighets hopp, som icke skall gäckas och på hwilket wi hafwa Guds eget löfte såsom underpant. Innan de skildes, förmådde Irene och Paulina genom förenade bönbedanden samt löftet att sjelfwa erlægga de erforderliga utgifterna uträtta så mycket, att den äldsta af barnen, den tolfåriga Wilhelm, fick tillåtelse att frän och med nästkommande dag få besöka folkskolan. Wid affskedet lemnade Paulina äfwen här några små skrifter, lämpade efter behofwet. Då hon nu såg sig om efter sin wäninna, fann hon henne mitt i kretsen af de små ute i den lilla trädgårdstappan, sittande på en för tillfället framsläpad stoel med en liten knubbig, rosenkindad pilt i knäet. En flicka om sex eller sju år, med blekt och sjukligt utseende och stora djuptliggande ögon med ett drömmande och swärmodigt uttryck, stod lutad emot hennes axel och syntes sluka hwarje ord Irene uttalade. De andra hade tagit plats på marken och bildade en tätt slutet krets omkring dem. Irene hade berättat för dem om små barn, hvilka i späda år funnit Herren Jesus och hvilka tidigt fått gå hem till honom. Och då hade den lilla bleka flickans ögon strolat med en underbar glans, och blickande upp till Irene hade hon hwistat:

„Wet ni, fröken, också jag wille så gerna gå hem. Hos Jesus behöfwer man ju aldrig känna wärk och trötthet?“

„Nej, nej, Aina liten“, swarade Irene. „I Guds eget Heliga ord heter det här om: „Och Gud skall af-torka alla tårar af deras ögon, och ingen dödd skall sedan wara, icke heller gråt, icke heller rop, icke heller någon wärk warder mer, ty det första är förgånget.“

Då nu affskedets stund war inne, war det endast med löfte om att snart återwända, som Irene fick lemna sina nya wänner.

Dagar och veckor förflöto samt bleswo till månader, medan våra unga wänner fortforo att arbeta i stillhet. Wäl hade de ännu ej kunnat märka några synnerliga frukter af det som de under bön hade utsatt. Men arbetet war Herrans, och framgången hörde också Gud till. Emellertid led höstterminen mot sitt slut, då några oroande förebud till en epidemisk skarlatansfeber började wisa sig bland barnen i Paulinas skola. Hon kände dertfore stor tillfredsställelse, då terminen war avslutad och hon war fullkomligt fri att besöka de sjuka små i deras hem. Hennes julferie bles nu äfwen, så att säga, en fortsatt ledja af besök wid dödsbäddar. Och här fann hon med glädje att hennes arbete icke varit helt och hållet förgäfwes, ty åtskilliga af de små bekände före sin bortgång frimodigt sin tro på den Frälsare, med hwilken hon gjort dem förtrogna, samt prisade med glädje honom som köpt dem med sitt blod. Paulina utöfswade nu samtidigt en mångfaldig werksamhet, ty medan hon genom att bedja med och för de små och genom att tala med dem om det ljusa saliga land, som wäntade dem, beredde dem för deras hädansfärd, inträffade äfwen ibland de äldre, som woro wittnen dertill, en sinnesändring. Härwidlag wilja wi särskildt nämna ett Herrens under, till hwilket Paulina war ett redskap, nämligen den unge provinzialläkarens omwändelse, hvars biträde hon wid dessa sina besök egentligen war. Det war

följaktligen en arbetsdryg ferietid, full af wemod, men på samma gång fröjdesfull lik en påskhögtid, och just derföre samlade Paulina, oaktadt sina ganska känbara mödor, under denna tid nytt mod för arbetet i skolan.

Då nästa termin tog sin början, war hennes lilla hjord än mera fåtalog än under den föregående. Öfwerherden hade här kallat flere af Sina lam till de ewiga fårahusen. Det war ej utan saknad Paulina nu såg de tomma platserna efter dem. Men tiden gick sin jemna gång. Der ute wex wintern för den inträdande wåren, som enligt sin wana kom med ljusa förhoppningar och wackra dagar, med blommor och leende folkten. Då fick Paulina en eftermiddag emottaga ett bref från Grene, uti hwilket hon bad sin wäninna medfölja på ett besök till den lilla sjukliga Aina, hvars första bekantskap de wid början af hösten gjort. Grene hade under winterns lopp nästan dagligen besökt henne samt på sitt egna barnsliga sätt underwisat henne i bibelns lära och Guds rikes historia. Denna underwisning hade dock nu på en tid ej mera fortgått till följd af barnets allt mera förswagade krafter. Skrifwelsen afflöts med det tillägget, att Grene's fader nu på en försäkran af provinssiäläkaren, att ingen fara för smitta här förefans, samtyckt till detta besök.

Snart inträdde de också i den låga boningen, der liten Aina låg på en torstig bädd. Hennes stora blå ögon strålade till wid deras inträde. Det ljusa håret låg upplöjt i mjuka wågor på kudden. På det bleka anletet hade döden redan tryckt sin stämpel. Läkaren war äfwen närwarande, och han hwistade nu till Paulina att han trodde det plågorna och kampen redan wore förbi; hon hade nämligen hela tiden lidit af ett smärtsfullt och tårwande lidande, men slutet trodde han skulle blifwa lätt. Och han hade rätt. Hon flagade endast öfwer stor

trötthet och talade om sin längtan efter hwila hos Jesus. „Sag har“, sade hon engång till Grene, „delat ut mina saker till minnen åt mina kära; åt er har jag också lemnat en sak. Det är den sångbok ni sjelf sednaste jul skänkte mig. Den har under hela denna tid, jag nu legat här, haft sin plats under min hufwudfudde. Den har, under dagar och nätter af wärk och plågor, warit min skatt och mitt sällskap. Några sånger har jag isynnerhet tyckt om, och dem har jag särskildt utmärkt. Will ni taga den då jag är borta och någon gång tänka på den lilla sjuka Aina, hvars wänliga lärarinna ni warit?“

Hon låg i sin lärarinnas armar, då hon uttalade det ofwanstående, och hon beledsagade sina ord med en warm, ljus blick. Tryckande den lilla närmare intill sig, swarade hon endast med en kyss. Nu wände barnet sig mot den gråtande modren och sade:

„Jnte skall du gråta, mamma. Jag har ju alltid warit så sjuk och derföre gjort dig mycken möda och oro; nu får du endast tänka på mig som det friska, lyckliga barnet i det rätta hemmet hos Jesus.“

Sedan wände hon sig åter till sin lärarinna med orden:

„Will ni sjunga för mig ännu engång er och min favoritsång?“

Med mild och af rörelse wibrerande stämma sjöng Grene nu som följer:

Det blir något i himlen för barnen att få,
För de barn som i Herranom dö.
De få kronor af guld, de få harpor också,
De få kläder, så hwita som snö.
Det blir något att få, det blir något att få,
Det blir något för barnen att få

J den himmelska stad, der hwar tunga är glad.
Der blir något för barnen att få.

De få wandra omkring på de gator af guld,
De få sjunga med englarna der.
De få skåda Guds Lam som borttog deras skuld,
De få se Gonom såsom han är.
Det blir något att få etc.

De få sitta till bords i Guds herrlighets hus,
De få äta det lefwande bröd.
Herren Gud dem upplyser, Han är deras ljus.
Ingen natt finnes der, ingen dödd.
Det blir något att få etc.

De få dricka ur strömmen, som går från Guds thron.
De få njuta ewinnerlig tröst.
De få sjunga Guds ära med jublande ton,
De få hwila wid Frälsarens bröst.
Det blir något att få etc.

Då sången förklingat, uppstod en ljudlös tystnad i rummet, under hwilken Irene oafwändt betraktade den tårda lilla warelser i sina armar. Barnet låg nu helt stilla. Man hade kunnat tro att det slumrade. Men plötsligt drog en mörk skugga öfwer dess anlete, några konvulsiviska ryckningar skakade den lilla gestalten, och stora swettdroppar perlade på dess panna. Detta wårade blott några få sekunder. Sedan lyftes ögonlocken långsamt, och med förwirrad blick såg hon omkring sig, tills hon mötte Irenez; då syntes hon åter lugna sig. Och i det ett matt leende gled öfwer de bleka läpparne, sade hon med swag röst:

„War inte orolig, fröken! Det war dödens engel som kysste mig, och hans andedrägt war så isande kall.

Men nu är det bra igen, och jag är inte rädd för honom mera, ty jag ser på hans panna att han kommer från Gud. Nu will jag somna. Jag är så trött.“

Derpå wände hon sitt hufwud på sidan och lät med en suck det sjunka emot Irenez skuldra. Men om en stund öppnade hon än en gång sina ögon och tycktes söka någon. Irene böjde ned sitt hufwud och uppfångade nu de sakta framhwissade orden:

„Hwar är han? Jag ser honom icke.“ Derpå fortsatte barnet åter med ett ljutt leende: „Jo, der är han, min hwita engel. Nu ser jag honom igen.“

Efter en affledsblick till hwar och en af de närvarande samt en sista och längsta till den kära lärarinman sänktes ögonlocken åter. Så stilla, att icke ens Irene wiste det rätta ögonblicket, slumrade den lilla in. Hon skulle aldrig wakna mer för att känna wärk eller trötthet. Nästkommande söndag nedbäddades hennes jordiska qwarleswor under en susande hängbjörk i ett hörn af fyrkogården. Just den tid, då gullwiswor och snödroppar blommade, tog den himmelske Trädgårdsmästaren hem denna weka planta för att blomma i Hans örtagårdar der öfwan. Men öfwer den fridfulla hwilostaden susade hängbjörken hwarje wår sin stilla waggfång, och lärkan slog sina drillar så jublande och klara, som om dess toner varit ett eko af den frigjorda andens loffsångar öfwan styn. På Irenez föranstaltande blef ett kors upprest på den lilla grafkullen, hwaruppå lästes följande inskrifter:

„Här hwilar lilla Ainas jordiska hydda till uppståndelsens morgon.“ Samt derunder:

„Jesus Kristus är wår salighets höfding, den der många barn till herrlighet fört hafwer.“

Några år hade förgått sedan de siff skilbrade handelserna. Det är söndagsmorgon. Tempelklockorna ljödo

så klara genom den med sommar dofster bemängda luften. Långa tåg af högtidsklädda wandrare och wandrerstor närmade sig helgedomen. Andra hade redan samlat utanför den samma. Det war midsommardag, sommarens glada högtid, och dels af denna orsak, dels af en annan, som wi genast skola omtala, hade församlingsborna mera talrikt än eljes begifwit sig hit. Med låga röster samtalade man om ärendena för dagen.

„Myttet säger wisseligen“, ytrade en äldre bonde till sin granne, „att wi i dag för sista gången skola få höra vår unge pastor. Men männe det ändå eger sin riktighet?“

„Det skulle ej kunna falla mig in att twisla derpå. Det är nu tre månader sedan den söndagen, då jag såg honom så förbi af trötthet att jag redan då trodde honom ej ha många timmar qwar, och sedan dess är hans helsa ingalunda förbättrad. Gör det inte ondt i själen att se honom? Och den stackars hystern sedan! Hur tungt måste det icke vara för henne.“

„Gud styrke henne och oss alla!“ sade en qwinna med ett allwarligt utseende, hwilken närmast sig och tog del i samtale. „Hans plats blir inte lätt ersatt. Den nya kaplanen är bra nog, äfwen han, samt talar Guds ord klart och oförfalskad, men samma nåd och kraft, som Herren förlänat åt pastor Stjernefelt, har ej kommit honom till del. Icke heller är han så brinnande i anden.“

„Mått taladt“, svarade den förste talaren. „Andens yppersta gåfwor äro icke hwar mans. Men dem har Stjernefelt i rift mått. Hwad har han också icke uträttat under den tid wi fått hafwa honom såsom själsförjare ibland oss! Hwilken äldre broder har han icke varit för de staror af ungdom, hwilka han årligen admitterat till Herrans bord, så wäl under beredsetiden

som äfwen efteråt! Hur mången döende har han icke räckt en trostark hand; huru kraftigt och lefwande och på samma gång ljufvligt har han icke för oss en hwar utlagt bibelordet, så wäl från predikstolen som i hemmet, för att icke tala om huru han återställt lugnet och friden i hem, hwarifrån de genom dryckenskapens ande blifwit utdrifna!“

Wid de sista orden torkade talaren förstulet en tår ur sitt öga. Nu blef det ett sakta sorl omkring de samtalande, och i sorlet förnam man orden: „Der kommer han. Gud hjelpe honom, så swag han ser ut!“

Det war Rudolf, vår gamle bekante, som stödd på provinzialläkarens arm närmade sig, wänligt beswärande de wördnadsfulla helsningar som equades honom. Några steg efter dem gick Paulina djupt nedslagen. Pastorn begaf sig genast in i templet följd af menigheten som wid sin själsförjares åsyn intogs af sorgliga aningar. — Aldrig hade Rudolf talat med en sådan värme och innerlighet som i dag; hans hjerta war öfwerfullt. Till inledning hade han walt följande ord af psalmisten:

„Detta är den dagen, som Herren gör. Låtom oss på honom fröjdas och glädjas!“

Och med ledning af dagens dubbla betydelse talade han först om den affigt Herren har med de glädjedagar Han förlånar oss, nämligen att wi då mer än eljes skola vara redo att lofsjunga honom. Derefter öfwer gick han till målet för alla de troendes hopp och längtan, nämligen den fröjdfulla dag då de blifwa kallade att vara när Herranom alltid, hwilken för honom sjelf, enligt menskelig beräkning och enligt hans egen inre öfwerlygelse, war nära för handen. Han wistte, sade han, att det war sista gången han hade krafter att se och tala med dem, hwarföre han nu bjöd dem farwål under hopp om ett snart återseende hos Gud.

„Jag tackar Gud“, slutade han, „för det han hållit mig värdig att helst några få år arbeta i Hans tjänst. Väl har jag nödgats genomgå många stunder af swaghet, då det syntes mig som om Herren hade wifit från min sida. Men lofwad ware Herren, som aldrig wifit sin tjenare, utan upprättat och styrkt honom samt warit när honom alla dagar enligt Sitt trofasta löfte! Då jag nu blickar hän öfwer detta arbetsfält, finner jag att det som här blifwit gjort endast är en ringa del af det som ännu återstår, och jag är frestad att klaga öfwer att Herren tager mig bort wid halftwa werket. Likwäl hysar jag den fasta förtröstan att Den, som uti eder ett godt werk beghnt hafwer, Han skall det ock fullborda intill Jesu Kristi dag. Och nu befaller jag eder Gudi och Hans nåds ord samt lägger er på hjertat de ord af vår Frälsares mun, hwilka warit min tröst och mitt walspråk: „Si, Jag är när eder alla dagar intill werldens ända.“

Dessta fista ord yttrade Rudolf med roslände stämman; derpå nedsjönt han sanslös och bortbars i detta tillstånd från predikstolen för att aldrig mer beträda densamma.

Ett par dagar förgingo. På aftonen af den tredje dagen satt Paulina i sin broders sjukrum nedlutad öfwer en uppslagen bibel, ur hwilken hon nys högt uppläst några werfer. Rudolf Stjernefelt's unge kollega, den nykomne kapellanen, hade på estermiddagen warit der för att för sista gången gifwa honom sakramentet. Han hade för en timme sedan aflägsnat sig, och läkaren som middagstiden warit der hade lofwat återkomma till natten, som enligt hwad den sistnämnde sagt, lofwade blifwa afgörande. Syffonen woro för tillfället ensam. Den sorgsna Paulina hade nyligen slutat uppläsningen af den skönaste prästerliga bön, som någonsin en lärare bedit, den med hwilken vår dyre Frälsare aftonen före

Sitt swära lidande tog afsked af Sina kära lärjungar och, tänkande på de lidandets stunder, som i näraste framtid wäntade dem, öfwerlemnade dem alla åt Fadrens bewarande nåd samt beredde Sig sjelf för sin stundande försöningsböd. Paulina satt nu med nedböjdt hufwud försänt i bön. Då hon åter såg upp fann hon, att Rudolf låg med blicken wänd åt fönstret, betraktande solen, som med sina strålar purprade aftonskyn. Sedan det sista skimret förblefnat, wände han långsamt och med en suck sin blick till systren och sade:

„Nu, Paulina, har mitt jordiska lifs sol gått ned. När dagens lysande stjerna åter går upp öfwer denna jord, då skall min själs öga skåda en annan herrligare sol, som aldrig går ner.“

„Känner du dig nu riktigt glad att dö?“ frågade systern.

„Glad kan jag egentligen icke säga att jag är“, swarade den sjuke. „Det finnes flere band som ännu fästa mig wid jorden, min kärwordna församling, syffonbandet som förenar mig med en den kärleksfullaste syfter, som för mig ersatt allt hwad jag kunnat önska mig att ega och som, jag wet det, kommer att känna sig mycket ensam då jag är borta. Ja, ja, hjertat har swårt att med lust och fröjd lösslita sig från allt som binder, men Herren skall wäl sjelf i nåd lösa banden. Jag känner att jag af hjertat kan säga: Ske icke min wilje, utan Din! Jag skall nog sedan få kraft att tacka och lofwa Herran, när jag står helt frigjord inför Lamets thron.“

Han tystnade för några minuter lifasom för att hwila sig. Paulina hade fallit på knä inwid sängen och hade dolt sitt ansigte i täcket. Han for smekande med handen öfwer hennes hår och hwiskade några gånger med uppehåll:

„Stackars Paulina, min syster! Gud tröste dig!“

Om en stund ytrade han åter med något starkare stämman en önskan om att Paulina måtte hämta åt honom hans fristunders trogna sällskap, ritportföljen, något som hon genast efterkom. Härpå letade han en stund i densamma och framdrog slutligen en teckning ur den, hwilken han för några dagar sedan gjort, samt räckte den åt sin syster med orden:

„Framsör denna till Irene jemte en sista helsning från mig! Hon har varit en systerlig vän för oss båda. Slut dig till henne, då jag är borta!“

Han tillslöt ögonen, och Paulina, som trodde att han önskade hwila, satte sig tygt wid fönstret med ritningen i handen. Den förestälde en flygande fågel som på lätta wingar swäfwade uppåt mot det ljusa högga. Der inunder stod skrifna med Rudolfs handstil följande ord:

„Harporna klinga.
Helsningen ljuswa
Englar dig bringa.
Darrande duswa,
Swäfswa mot ljuset!“

Gla, o ila,
Dröttade duswa!
Snart får du hwila
Lugnt i den ljuswa
Himmelska hamnen.“

Sedan satt hon och stirrade ut i sommarnattens tilltagande skymning och försökte att tänka sig framtiden utan sin werksamme och trostärkte broder, hur mörkt och ödsligt den än syntes henne. Snart blef hon dock wäckt ur sina sorgliga tankar af Rudolf, som sakta nämnde

hennes namn. Hon skyndade fram till sängen och böjde sig ned öfwer honom. Rudolf hwistade med slocknande stämman:

„Fortsätt werket i Guds kraft, som är mächtig i de swaga! Gud skydde och wårde min församling! O, hur jag älskade den! Han tröste och styrkte dig, Paulina! Farwål, Paulina, min syster! Jag — jag —“
Rösten blef nu allt swagare. „Jag blir nu fri. — Fri för alltid!“

En tung suck ännu, och sedan war allt tygt. Ett par minuter sednare kom läkaren. Då war allt förbi. — Den rastlösa anden hade lemnat sitt bräckliga omhölje och ingått i den rolighet, som står Guds folk tillbaka. Doktorn fann emellertid Paulina liggande sanslös på golfwet inwid sängen, och först sedan han under en timmes tid slösat sina omsorger på henne, återkom hon till den bittra werkligheten. Det dröjde länge innan hon wann kraft att bereda sig för ett lif utan denne broder, som hon så hängifwet älskat. Men det kom dock slutligen derhån att hon insåg, hwarför Gud i Sin wisshet borttagit honom, till hwilken hon satt en alltför stor tillit.

Numera äro blott få ord att tillägga angående våra unga wäninnor. Irene lefde fortsarande ännu länge sitt indragna lif i sin faders närhet, utgörande solstrålen i hans ensliga hem och genom stilla wandel i gudskruktan bärande wittne om den Mästare hon tjente. Och den dagen kom omsider, då hennes innerligt älskade fader kunde säga:

„Den, som Moses hafwer skrifwit om i lagen och profeterna, hafwer jag funnit.“

Paulina, som utan att hafwa Rudolfs stora begåfning och ständigt rastlösa ande, likwäl egde något af hans kraft, verkade än en tid med framgång i sin skola och i hemmet inom den församling, som varit honom så kär. Wi weta att Herren i alla tider haft Sina tje-

nare och tjenarinnor, som stilla utfört Hans werk, och än skall den dagen komma, då evangelium blifwit predikadt i hela werlden, men det fattas ännu mycket i wiinnandet af detta mål. Låtom oss derföre bedja sådens Herre att Han sänder arbetare i sin wingård!

Liten Aina.

Kom, wänner, och besöken ett litet fattigt hem!
Der gästar nu en engel från Guds Jerusalem.
Ja, det är dödens engel, som kom på Herrans bud
Att föra liten Aina till salighet hos Gud.

„Och hwem är liten Aina?“ så frågar säkert du,
Som läser dessa rader. Det vill jag säga nu:
Hon är en liten slicka förutan rikdoms glans. —
Snart skall hon finna skatter, som ej på jorden fans.

I söndagskolan har hon lärt känna Herrans bud
Och tidigt wändt sitt hjertas begär och håg till Gud.
Hon sjungit gladt om Honom så mången sabbatsstund. —
Snart skall hon säll inträda i englastarans rund.

Uppå den hårda bädden så glad hon ligger der,
Men blek som bruten lilja den fina kinden är.
Och fader, moder, broder i smärtans tårar stå
Snwid. Men Aina beder: „Ack, gråten icke så!

Wäl skall jag gå att lemna mitt hem och wänner här.
Dock bättre hem jag finner hos Gud i himlen der.
Wist önskade jag lesa till dess jag wuxit stor. —
Jag kanske kunnat blifwa en tröst för dig, min mor.

Men Herren Gud mig kallat, och jag är nöjd derwid.
 Sag nu ej mera fruktat för lifwets storm och strid.
 Helt wisst will Gud i kärlek från jorgen skona mig,
 Och därför tar han barnet från jorden upp till sig."

Så slöt hon. Tårar runno ned öfwer kind så hwit.
 Sin lärarinna såg hon, som nyss war kommen dit.
 En glädjestråle lyfte i Minas ögon blå.
 „Ack, är det ni?" hon sade. „Hwad ni är god ändå!

Tack, goda lärarinna, för hwarje skolans dag!
 För allt hwad jag fått lära, för allt er tackar jag.
 Jag haft så fälla stunder hos er i bön och sång. —
 Nu går jag hem att sjunga min ewigt nya sång.

O fader, moder, dröjen ej mer i syndens land!
 Ack, synden fram till Jesus och tagen af hans hand
 Förlåtelse, försoning för hwarje synd och skuld,
 Så få wi en gång räkas hos Gud, vår Fader huld!

Och du, min bror, kom till mig! Låt mig ditt anlet se!
 Jag will ett löfte taga. Säg, will du det ej ge?
 Skall jag en gång i himlen ej och få skåda dig?
 Ack, gif dock snart ditt hjerta åt Den, som dött för dig!"

Den matta stämman thstnar, men brodern svarar nu:
 „Hur kan jag dig wäl lifna? Hvem är så god som du?" —
 Hon räcker honom handen med blick så öm och lång
 Och hwifkar: „Låt oss bedja tillsammans än en gång!"

Förälbrar, lärarinna och broder böja då
 I bönen knå för Herran. Men Mina beder så:
 „Min Fader, snart är Mina i ljusa himmelen.
 För alla mina kära jag will dock bedja än.

O Herre, tag dem alla uti Din fadershand
 Och led dem med Din kärlek igenom öfenland!
 Sänd ljuset till de hjertan, som än ej känna Dig!
 Med nöd och nåd bered dem och för dem hem till Dig!"

Men dödens engel breder de hwita wingar ut.
 Den matta rösten thstnar. Ack, snart är lifwet slut.
 Ett par minuter endast, och så är allt förbi,
 Och anden lyftat wingen, från stofstets bojor fri.

När nästa sabbat randas, så sommarwarm och ljus,
 Då slumrar liten Mina inunder björkars sus.
 Du trötta barn, sof ljusligt! Guds hägn dig skyddar här
 Han skall dig en gång wäcka, då ingen natt mer är.

En liten lofsång.

Kristna wänner, lofwen Herran,
 Tackar alla kungars Kung!
 Priser honom när och fjerran,
 Sjungen honom gammal, ung!
 Sägen, att Hans namn är stort,
 Ty stor nåd med oss Han gjort!
 Herre öfwer himlen, jorden,
 Är Han dock vår broder worden.

Han är sjelf vår vän, den bästa.
 Wida altet, sjung Hans lof!
 Azurhimmels höga fäste,
 Haf och fält och skogens hof,
 Bäckens sorl och foglars sång,
 Blommors doft och windars gång,

Allt i werlden honom äre!
Allt, som andas, lof hembärel!

Menniskoanden framför alla
Höje glad sin loffångs ton!
Må den när och fjerran ställa!
Stige den till Fadrens tron,
Blandes i serafers chor,
Lofwe Den i höjden bor,
Tills wi få i fridens länder
Sjunga Gud med palm i händer!

Jesús mitt allt.

O Jesu, lär mig uppåt se
Från jordiskt mörker, qwal och we!
Höj blicken mer och mer dit opp!
Sngjut i själen tro och hopp!

När glädjen sjunker i sin graf,
När lifwets lycka går i qwas
Och jordiskt wänskap ändrar sig,
O, låt mig finna allt hos Dig!

Du Sarons Ros owanskelig,
Ack, dofta, dofta på min stig!
Min Stjerna klar i molnhöljd sky,
Låt för Ditt ljus allt töcken fly!

Du är mitt hjertas salighet,
Mitt allt uti min ensamhet,

Min källa klar, mitt himlabröd,
Min sköld, mitt wärn i all min nöd.

Fast fattig i mig sjelf och swag,
Med Dig dock rik mig känner jag,
Fast swart i mig, dock hwit för Gud,
Beklädd med Jesu helga skrud.

När stormens ilar wåldsam gå
Och wreda wågor kring mig slå,
Du klippan är på stormigt haf.
Du stödjer mig intill min graf.

Trygg wid Ditt bröst jag hwila skall
Bland stormars brus och wågors swall.
Hur lugn jag är i stormfri hamn,
I Jesu dyra frälsarfamn!

Sist somnar jag i ljustig frid
Wid Jesu bröst från lifwets strid
Och bäres hem till Gud en gång
Och waknar se'n wid englarz säng.

Enslingens twifwel.

Han stod på stranden af sitt fosterland
Och blickade i qwällens sena stunder
I dunkla drömmar upp mot himlens rand,
Och nattens stjernor tände sig derunder.

Så tyft stod skogen wid den gröna strand.
Han sänkte blicken mot de blåa fjärdar.

I wifens lugna watten bröts ibland
En stråle ljus från obekanta werldar.

Allt war så tyft. Man hörde ej ett fus.
Millioner ljus snart höljde azurbågen,
Och samma himmel, samma stjerneljus,
De syntes stråla i den lugna wågen.

Då ljöd ur skogens djup, melodiskt skön,
En suck i toner, ljufwa, underbara.
Det war naturens stilla aftonbön
I trastens sång, den wemodsfulla, klara.

Då höjdes också sucken ur hans bröst:
„Hur skön och rik, o Gud, Din jord må wara!
Allt törstar dock i lifwet efter tröst.
En längtan bor hos warelsernas skara.

Du jord med rikens, länders herrlighet,
Der menniskosnillet lagar förefriswer,
Af folkens synd och orättfärdighet
Och enskild skuld du nedtyngd är och blifwer.

Rättwise Gud, hur stor Din mildhet är!
Skall den wäl dock för ewigheten räcka?
Det sägs, att Sonen allas synder bär.
Skall wäl Hans blod Din wredes bligt utsläcka?

„Hvem styr en jord, som tyngs af brodermord,
Der ofskuld trampas, den förtryckte qwider?“ —
Hwar fråga löses fullt på nyfödd jord,
När ljuset segrat öfwer mörkrets tider.

Och natten ändas. Östern purprar skön,
Och solen uppgår öfwer blåa fjärdar.

Då somnar twiflet — och i stilla bön
Han blickar hän mot ljusets fjerran werldar.

Med blottadt hufwud och med själen höjd
Han knäpper samman händer, och han beder:
„Förlåt mig, Fader! Lär mig stilla nöjd
Din wisshet tro, hur än Du städs oss leder!“

I Ökenlandet.

Ack, jag längtar till det ljusa höga,
Der ej mörker skymmer mer mitt öga
Och der hjertat mer ej trycks af sorg.
Herre, när skall Du mig hemta låta?
Huru länge skall Din brud få gråta,
Trängtande till Salems gyllne borg?

Ja, jag trängtar till de fälla gårdar,
Der den trogne Herden jorden wårdar,
Ledet den till lifwets elf så klar.
O, när skall den fälla dagen randas,
Då de trognas lof med gråt ej blandas
Och när jubileåret ingått har?

Här Guds folk igenom öken ilar,
Öfta hindrade af satans pilar
Under loppet öfwer glödhhet sand.
Öfta lockas det af synden, flården.
Öfta stormar det på ökenfjärden
Under wågen till vårt fosterland.

Stundom och inunder Elms palmer
 Få wi hwila, sjunga glädjepsalmer
 Midt i ökenlandets heta zon.
 Så igenom fröjd och qual wi föras
 Dit, der wi af synd och sorg ej röras,
 Der wi höja lofwets glada ton.

Ne'n i tron jag ser en tallös skara
 Frälsad stå wid lifwets elf, den klara,
 Sjungande de återlöftas sång:
 „Halleluja, lof och pris och ära
 Konungen och Lammet wi hembära,
 Som oss frälsste med Sitt blod en gång!“

Ett bref till en ung wän.

Hu ett bref åt wännen lilla
 Med min penna tecknar jag.
 Må du fri från werldens willa
 Leswa Herren till behag!

Han är städs vår sköld och helja
 Så i motgång som i ljus.
 Endast Han kan själen frälja,
 Föra hem från lifwets brus.

Må du wid Hans hjerta hwila,
 Hur det weklar om på jord!
 Dagar komma, dagar ila —
 Håll dig wid Hans löstes ord!

Blir det stundom mörkt att blicka
 Rundt kring dig på stormig strand,
 Dina längtans wingar sticka
 Hemåt till vårt fosterland!

Se, mot ewighetens lunder
 Han sitt lam i famnen bär,
 Men rätt många glädjestunder
 Redan här Han oss besfär.

Tanken att Guds godhet njuta
 Hwarje wäsen andas ut.
 Blomman, som sin doft will gjuta,
 Fröjdas i sitt lifs minut.

Skogens sångare, den ljufwa
 Lärkan, stämmer fröjdeljud.
 Minsta strå på mossig tuftwa
 Sjunger: Åra ware Gud!

Njut då innerligt de fröjder,
 Gud dig ger, med glädtigt mod!
 Sjung i dalar och på höjder,
 Subla högt: Hwad Gud är god!

Frukta ej de mörka dagar!
 Wänta kraft af Gud, din Wän,
 Han, som efter wisa lagar
 Fostrar dig för himmelen!

Lägg förtroligt dina händer
 Städs i Barnawännens hand,
 Tills en gång på Jordans stränder
 Du blir fri från stoftets band!

Nu i poesi jag skrifwit
 Tankarne till Agnes min.
 Mins det löfte, du mig gifwit:
 Skrif ibland till wännen din!

Till en bosfink.

Du fink, hur kan du qwittra
 Så glad i lunden der?
 Din strupe är en cittra
 Med ton så ren och skär.

Hins ingen sorg i lifwet,
 Som gör det tungt för dig?
 Af hwem blef dig wäl gifwet
 En fröjd så innerlig?

Inwid ditt bo du sitter,
 Och drill på drill du står.
 Jag hör ditt glada qwitter
 Och faller tyft en tår.

Dy stämman in i fången
 Min tunga ej förmår.
 Ack, anden, qwald och fången,
 Till högre werldar trår.

Jag efter ömhet längtar,
 Ett ord af kärlek blott.
 Men hjertat såfångt trångtar,
 Ack, okänt, oförstådt.

Doc, hjerta, spar din klagan
 Och qwalets smärta tål!
 Gud fostrar under agan
 Min själ för högre mål.

Sjung derföre, du dyra,
 Du glada wännen min!
 Lär mig att slå min lyra
 Med ton så ren som din!

Mitt hopp står till Jesus.

Mitt hopp står till Jesus. Farwäl med all fruktan!
 Jag räds icke werlden, ej djefwulens tuftan.
 Jag kastar all oro i tron på Guds Lam,
 Som en gång led döden på korsträdets stam.

Mitt hopp står till Jesus i lifwet och döden.
 Jag hwilar wid Honom i mörknande öden,
 Fast bränningar slita min bräckliga slup
 Bland skumhöljda wågor och skräckfulla djup.

Mitt hopp står till Jesus. Han troget är nära.
 Han sjelf will mig skydda och stödja och bära.
 Så lyder Hans löfte. Ack, saliga ord
 För twiflande hjertan på mörknande jord!

Mitt hopp står till Jesus. I trone jag lutar
 Mitt hufwud till hwila och salig mig sluter
 En gång till Hans hjerta. Han förer Sin brud
 Till salig förening der hemma hos Gud.

Först der en gång.

Hvar fins ett hem, der sälla dar förrinna
 I lugn och frid förutan hjertequal?
 När skall mitt arma hjerta trygghet finna
 Mot split och strid och oro utan tal?

Först der en gång uti den gyllne staden,
 Der jag får skåda fridens Furste sjelf.
 I tron jag redan ser den sälla raden
 Af frälsta wittnen stå wid lifwets elf.

Först der en gång uti de salar ljusa,
 Der englachoren i tillbedjan står,
 Der fridens gröna palmer ljusligt susa
 Och lifwets träd i ewig blomning står,

Först der en gång wid lifwets elf den klara
 Stall hjertats törst, som bränner, släckas få,
 Och der skall jordens forger, nöd och fara
 Guds återlösta wänner mer ej nå.

Först der skall mörkret, som min stig omhöljer,
 I ewig dag för blicken klarna opp.
 Min Själawån, som ofta djupt Sig dölder,
 Jag skall få ohöjld se. Åk, sälla hopp!

Först der en gång skall utan synd jag wara.
 Här dras mitt hjerta ständigt bort från Gud
 Af synd och skänd och frestelsernas skara.
 Åk, wärdes hemförlofwa snart Din brud!

Ly se, hon längtar till sin Brudgums hjerta.
 Hon blickar hoppfullt mot sin bröllopsdag. —

I lust och nöd, i glädje eller smärta
 Inwid den sälla tanken hwilar jag.

Wäl stundom glädjen ler i färger hjerta.
 Dock hastigt wijsna lifwets blommor här.
 Fast det blir höst, o, slå ej så mitt hjerta!
 En ewig wår det fins hos Herren der.